

De kinderen van Korach

Er is iets bijzonder liefelijks in de gezangen voor de kinderen van Korach, en weinige zijn zo kostelijk als Psalm 84. Als de aardse woningen van God – die schaduwen van de hemelse goederen – al zo liefelijk waren, als deze Levieten al zo sterk verlangden naar de voorhoven van de Heer, een tijdelijk, wereldlijk heiligdom dat nu verdwenen is, hoe moeten wij dan niet verlangen naar de heerlijke werkelijkheid van zijn heilige tegenwoordigheid, waar twee of drie vergaderd zijn in de Naam van de Heer Jezus!

Maar wie zijn deze kinderen van Korach? Lees de geschiedenis van de opstand van Korach, Dathan en Abiram in Numeri 16. Hoe verschrikkelijk is de zonde in de ogen van de Heer. En hoe ontzettend zijn Zijn oordelen als Hij in rechtvaardigheid met de vijandige zondaar handelt. ‘Wijkt toch af van de tenten van deze goddeloze mannen’, zo sprak God, ‘en roert niets aan van wat van hen is, opdat gij niet misschien verdelgd wordt in al hun zonden’ (vs. 26). En het volk gehoorzaamde, want ‘zij gingen op van de woning van Korach, Dathan en Abiram, van rondom’.

Merk op dat in het volgende gedeelte de naam van Korach wegblijft, want wij lezen: ‘Maar Dathan en Abiram gingen uit, staande in de deur van hun tenten, met hun vrouwen, en hun zonen, en hun kinderkens’. Hoe boos is het menselijk hart! Niet alleen hadden zij een opstand tegen God bewerkt, maar op het ogenblik van hun straf traden zij buiten hun tenten, om als het ware de majesteit van God te tarten. Wat gebeurde er? ‘En de aarde opende haar mond, en verslond hen met hun huizen, en alle mensen, die Korach toebehoorden, en al de have. En zij voeren neer, zij en alles wat het hunne was, levend ter helle; en de aarde overdekte hen, en zij kwamen om uit het midden der gemeente’ (vs. 32-33). Er wordt hier dus niets gezegd over de kinderen van Korach. Wat meer zegt, de Schrift is op een andere plaats duidelijk over dit punt, want in Numeri 26 lezen wij dat de kinderen van Korach niet stierven. ‘En de aarde deed haar mond open, en verslond hen met Korach, toen die vergadering stierf, toen het vuur tweehonderdvijftig mannen verteerde, en werden tot een teken. Maar de kinderen van Korach stierven niet’ (vs. 10-11). Naar de rijkdom van Gods soevereine genade werden zij gered.

Was er enige oorzaak in henzelf? Nee. Zij stonden gelijk aan de anderen, men zou zelfs kunnen zeggen dat vooral zij in de afgrond hadden moeten gaan, omdat zij kinderen waren van Korach, die de opstand was begonnen. Waarom bleven zij dan gespaard? Alleen omdat God lust had hen te redden. Hij wilde Zijn genade in hen verheerlijken. Daarom, hoewel zij evengoed als de anderen verdiend hadden te sterven, bleven zij in leven.

Maar dat was niet alles; als een deel van het huis van Kahath werden hun de vrijsteden gegeven, waarvan Hebron het eerst wordt genoemd (1 Kron. 6:54-67). Welk een lust heeft onze God in ontferming en in het bewijzen van genade. De genade redt hen van de afgrond en geeft hun de plaats van Abraham, want Abraham woonde te Hebron (Gen. 13:18; 18:1).

Ook wij zijn gered van de afgrond. Kinderen van de toorn, evenals de anderen, zijn wij door Gods genade gered van het verderf en gezet in de hemelse gewesten, niet met Abraham maar in Christus. Gezegende

vrijstad, Jeruzalem daarboven. Een onuitsprekelijk heil is ons in de Heer Jezus geschonken. Vol aanbidding buigen wij ons neer en roemen in de rijkdom van Gods wonderbare genade.

Maar laten we nog verder stilstaan bij de Goddelijke genade, die deze kinderen van Korach ten deel viel. Gered van de afgrond, 'waren zij over het werk van de dienst, dorpelwachters van de tabernakel', aan de poorten van het huis des HEEREN (1 Kron. 9:19). Ook waren zij gesteld over de kamers en de schatten van het huis van God. Wat een heerlijke dienst. 'Want uit hen zijn er aangesteld over de vaten, en over al de heilige vaten, en over de meelbloem, en wijn, en olie, en wierook en specerij' (vs. 29).

Wat een heerlijke voorbeelden! Wat kunnen wij er veel van leren. Nadat wij gered zijn uit de diepste ellende, van de hel en het verderf, en nabij gebracht om te wonen in de eeuwige vrijstad van Gods tegenwoordigheid door het bloed van de Heer Jezus, zijn al de rijkdommen en heerlijkheden van Christus ons geschonken! De Persoon van de Heer Jezus Christus, in al Zijn aanbiddelijke volmaaktheid, is ons deel. Wat een gezegend voorrecht. Ja, de genade van God doet geen half werk, zij redt volkomen en zij zegent overvloedig, zonder maat. Is de Heer Jezus dan niet echt dierbaar voor ons? Verlustigen wij ons in Zijn schoonheid en heerlijkheid?

Zeker, de kinderen van Korach hadden kracht nodig om al dat werk te verrichten dat de Heer hun toevertrouwd had. Maar het werd hun in overvloedige mate gegeven. Zij waren 'kloeke helden', 'kloeke lieden', 'kloeke mannen in kracht tot de dienst' en ieder van hen had zijn bepaalde dienst (1 Kron. 26:6-8). Zou het niet heerlijk zijn voor ons, wanneer ieder van ons zijn door de Heer hem aangewezen werk kende?

Wij hebben allen onze plaats in te nemen in de Gemeente van Christus. Geen lid van het lichaam is overbodig. Elk lid heeft zijn werk te doen. Wat een voorrecht! De Heer heeft ons niet alleen gered, maar ons daarna tot Zijn dienstknechten gesteld, opdat wij als lichten zouden schijnen in deze duistere wereld. Wel zijn wij zwak in onszelf, maar wij zijn krachtig in de Heer en in de sterkte van Zijn macht. De apostel Paulus kon het zeggen: 'Ik vermag alles door Hem Die mij kracht geeft' (Fil. 4:13).

Genade op genade straalt ons tegen in de geschiedenis van deze kinderen van Korach. Zij waren de lijfwacht van de verborgen koning, bewaarders van het huis en van de Fundamentpoort (2 Kron. 23:3-5). Lof en dank mogen wel over onze lippen vloeien. Gered van het verderf, zijn wij geroepen om de koninklijke lijfwacht te zijn van de nu nog verborgen, maar komende Koning der heerlijkheid onze Heer Jezus Christus, bewaarders van het huis van God en bewaarders van het fundament van de waarheid. Vroeger kinderen van het verderf, nu deelhebbers aan Zijn heerlijkheid – wat een genade, welk een waardigheid! Dat wij haar meer mochten waarderen en ons toewijden aan Hem Die spoedig komen zal om ons op te nemen.

Nog één voorrecht was aan deze zonen van Korach in gemeenschap met hun broeders gegeven. Afgezonderd voor God, hadden zij de heerlijke dienst om 'de vrijwillige gaven Gods, om het heoffer des HEEREN en het allerheiligste uit te delen' (2 Kron. 31:14).

Deze hele geschiedenis van Gods onuitsprekelijke genade verleent een bijzondere liefelijkheid aan de Psalmen voor deze kinderen van Korach. Lees vooral Psalm 84 en u zult kunnen begrijpen dat deze

heerlijke woorden vooral pasten in de mond van hen die de voorwerpen van zo'n wonderbare genade waren. Waar zij vroeger in overmoed hun handen wilden uitsteken naar de heilige dingen van God, daar ontvingen zij nu, in genade, een plaats in Gods huis, om Hem daar te dienen en te verheerlijken. Geen wonder dat zij vol vreugde uitriepen: 'Hoe liefelijk zijn Uw woningen, o HEERE der heerscharen!'

Kunnen ook wij, nu de schaduwen voorbij gegaan zijn, niet zeggen: 'Hoe liefelijk zijn Uw woningen, o HEERE der heerscharen! Mijn ziel is begerig, en bezwijkt ook van verlangen, naar de voorhoven des HEEREN; mijn hart en mijn vlees roepen uit tot de levende God' (Ps. 84:2-3)?

Zijn wij niet gered van het verderf? Zijn wij niet door Gods genade in Zijn gemeenschap gebracht? Is er op aarde een voorrecht zo groot als dat van vergaderd te zijn in de Naam van de Heer Jezus? Hij is in ons midden. 'Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen', zo sprak Hij Zelf (Matth. 18:20). Is er een heerlijker vooruitzicht dan eeuwig te wonen in het huis van de Vader met zijn vele woningen? 'Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die Gij Mij gegeven hebt', zo sprak de Heer Jezus tot Zijn Vader in Johannes 17:24. Hoe gelukkig zijn wij! Wat een genade is ons deel. Wat een heerlijkheid is ons toekomstig lot.

Lees nu Psalm 84 nog eens over en denk aan de heerlijke zegeningen die ze bevat. Elke regel is verbonden met de geschiedenis van Gods wonderbare, oneindige genade. Wat een heerlijke verblijfplaats is de tegenwoordigheid van de Heer. Die daar wonen, prijzen Hem voortdurend. Maar niet alleen dat, ook is het ons voorrecht om zegen rondom ons te verspreiden in deze wereld. Bovendien gaan wij voort van kracht tot kracht. God is ons eeuwig Schild en Hij ziet het aangezicht van Zijn Gezalfde. Kunnen ook wij niet zeggen: 'Want één dag in Uw voorhoven is beter dan duizend elders; ik koos liever aan de dorpel in het huis mijns Gods te wezen, dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid' (vs. 11). Is onze God niet een Zon en Schild? Zal de Heer niet genade en eer geven? Ja, 'welgelukzalig is de mens, die op Hem vertrouwt'.

Voelen wij ons niet beschaamd door dit lied voor de kinderen van Korach? Vergeet niet dat het voorhangsel hun verhinderde om in het allerheiligste in te gaan. De weg tot het heiligdom was nog niet bekend gemaakt in de dagen van Israël (Hebr. 9:8). Maar nu is het voorhangsel gescheurd. Nu is de hemel geopend. Wij hebben vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom door het bloed van de Heer Jezus. Maken wij er voortdurend gebruik van?

Dat wij steeds mogen wandelen door het geloof. Dat wij voortdurend verlangen naar het Vaderhuis, naar de heerlijkheid die ons bij de komst van de Heer Jezus geschonken zal worden. Mocht de Heer dit toch door Zijn Geest in onze harten werken.